

Τηλεγραφήματα καινούρια,
που έρχονται με τόση φούρια.

ΝΕΑΠΟΛΙΣ. Αύθμερόν...—Τριάντα τρεις χιλιάδες
επίσκοποι, υπάλληλοι, γυναίκες και παππάδες
χολεργδόν κατέκειντο 'στους δρόμους εξαπλωμένοι
και επί κάρων φέρονται μακράν άσβεστοί.
ΚΟΛΟΚΥΝΘΟΥ.—'Επικρατεί άφόρητος ύγεια.
Καθυστερήσαν.—'Οπωρών μεγάλη έσοδεία.
ΑΓΝΩΣΤΟΣ ΤΟΠΟΣ.—'Ερχεται από την Κοπενάγη,
προτού τον καταλάβωσι τὰ φύγη και οι πάγοι.
ΗΠΕΙΡΟΣ.—'Ερχονται πολλοί για να πωλήσουνε χαλβί,
σαλέπι, κάστανα βραστά... Τό πρακτορείον του ΧΑΒΑ

Φασουλής και Περικλέτος,
ό καθέννας νέτος σκέτος.

Φ.—'Εχεις νάκούσης, Περικλή, σήμερα ένα νέο,
που άπ' αυτό δεν άκουσες άκόμη πιο σπουδαίο.
Π.—Ποιό είναι; άς τάκούσωμε...
Φ.—'Αν τόβρης, Περικλέτο,
Π.—'Εγώ δεν βρίσκω τίποτα και έλα τώρα πέ το.
Φ.—'Αν τόβρης...
Π.—'Ελα λέγε το...
Φ.—'Αν τόβρης...
Π.—Θά σ' τής βρέξω.
Φ.—'Βρές το λοιπόν...
Π.—Μου φαίνεται θά σε πεταξω έξω.
Φ.—Μά τέλος πάντων δεν μπορείς και συ να εύρης κάτι;
Π.—'Ας είναι... άρησε και να σκεφθώ κομματί.
Μήπως θάλλθη ό Βασιληάς;...
Φ.—Τίποτα, δεν τό βρήκες.
Π.—Μήπως και άλλος βρήκανε χωρίς κεφάλια Νίκαις;
Φ.—Καθόλου...
Π.—Μήπως έπιασε καμιά φωτιά και πάλι;
Φ.—Καθόλου...
Π.—Μήπως ναύρχο εκάμνε τον Ράλλη;
Φ.—Ούτε...
Π.—Μήπως ό Πρόεδρος 'στό Φάληρο κατέβη;
Φ.—'Εξύγωσες...
Π.—Μήπως λοιπόν ό Πρόεδρος ανέβη;
Φ.—'Εξύγωσες...
Π.—Μήπως λοιπόν θέ να σε μπυγλαρώσω;
Φ.—'Εξύγωσες, άν και θαρρώ πως δεν θά την γλυτώσω.
Π.—Λέγε λοιπόν, βρωμόσκυλο, και μή μου πρκαμπάινης
Φ.—Μά τώρα κάνεις τάχατε πως δεν καταλαβαίνεις;
Βρέ ήμουν 'στού Πρωθυπουργού...
Π.—Βρέ τί μου λές;
Φ.—'Αλήθεια!
Π.—Μωρέ σ' έμένα δεν περνούν αυτά τὰ πρκαμύθια.
Φ.—Βρέ ήμουν 'στού Πρωθυπουργού και ήσαν τόσοι άλλοι.
εί έμποροι του Πειραιώς και δύο τρεις δασκάλιοι,
πέντ' έξη άνταποκριτάι έφημερίδων ξένων
και ό 'Αναγνωστόπουλος μετά πολλών παυμένων.

Και να μην ήσαι, Περικλή, και συ ίκει 'στη μέση,
που ήταν τόσο εύκολο να πάρης καμιά θέσι.
Π.—Μά ήσουν 'στού Πρωθυπουργού; του μίλησες; τον είδες;
Φ.—Τον είδα και του μίλησα και έχω και έλπίδες.
Π.—Μωρέ τον είδες, Φασουλή; για πές μου 'στό Χριστό σου.
Φ.—Τον είδα, να! καθώς έδω βλέπω τον έαυτό σου.
Π.—Και σαν τί πράγμα είν' αυτός και τί καπνό φουμάρει;
αλήθεια ότι ήτανε κυνηγι και 'στη Βάρη;
Φ.—Μάθε λοιπόν πως σαν κι' αυτόν κανείς δεν είναι άλλος,
και όχι μόνον 'Ελληνας, άλλ' ούτε 'Αγγλογάλλος.
Μάθε άκόμη πως αυτός καθόλου δεν καπνίζει
και με νερό τὰ χείλη του ποτέ του δεν δροσίζει.
Μάθε άκόμη πως αυτός ύλόρθος πάντα στέκει
και τρώγει άκατάπαυτα σχεδόν ώμό μπιφτέκι,
κατόπιν μάθε πως αυτός καθόλου δεν κοιμάται
κι' ούτε καμμίαν άγαπή, ούτε άνταγαπάται.
Δεν είν' ό βίος Μάιος αιώνιος, δεν είναι,
και εν συντόμω, Περικλή, τον τρέμουν αι 'Αθηναί.
Μάθε άκόμη πως αυτός παντοτεινά διαβάζει,
πως ύλένα σχέδια και νόμους κατεβάζει,
ότι όλίγα θυμει κι' άκούει πιο όλίγα,
για τούτο έδιωξε προχθές τον έμπορο Δαμίγα
και μερικους ζευζέκηδες του Πειραιώς έμπορους,
που πήγαν και του μίλησαν για δάνεια και φόρους.
Μάθε πως σκέπτεται πολύ περι ίσοζυγίου,
κι' ούτε καθόλου σκέπτεται περι διαζυγίου,
και έχει τόσα σχέδια και σκέψεις μές 'στό νου του,
που δεν προφάινει, Περικλή, να πάη προς νερού του.
Π.—Πολλούς επαινους μ' άρχισες και θά σε μπυγλαρώσω
Φ.—Τώρα που άπτηξ άρχισα και άπαξ θά τελειώσω.
'Εν πρώτοις μάθε πως φορεί δύο όρθα φωκόλα
και έχει μαύρη φορεσιά, καπέλο, ρούχα, όλα,
μαύρα μουστάκια και μαλλιά και τσίτσουρα και φρούδια,
πως στέκει σαν έλέφαντας, δεν άγαπή παιγνίδια,
δεν του άρέσουν οι χοροί, ούτε ή έσπερίδες,
και βλέπει μόνο τό Ρωμηό άπ' τής έφημερίδες,
δεν ξέρει από ρα ν τ ε θ ο υ, δεν ξέρει από τρόπους,
αυτός, μωρέ, σιχαίνεται και ζώα και ανθρώπους,
και μοναχά 'στόν Κεχαγιά εύρίσκει λίγο γούστο,
γιατί του στέλνει κάποτε κι' αυτός όλίγο μούστο...
'Αλήθεια έφαγες έσύ μουσταλευριά έφέτος;
Π.—'Αμμή αφίνει τίποτα, μωρέ, ό Περικλέτος;
Φ.—Μωρέ μά έφαγα κι' έγώ προχθές εις ένα σπήτι,
που ήτανε μελαχροινή σαν τό Μητροπολίτη.
'Αλήθεια μουστοκούλουρα δεν έφαγες άκόμα;
'Εγώ σου έφαγα προχθές και είχαν ένα χρώμα!
Π.—Σουτζούκια έφαγες έσύ;
Φ.—'Εφαγα και σουτζούκια.
Π.—'Ηλθ' ό καιρός λοιπόν να φας και κάμποσα χαστούκια.
Και όρσε μουστοκούλουρα και μούστους και κουλούρια
και πάλι ξαναπέρασε να πούμε καλαμπούρια.

Εύχαριστήριο κοινόν
του Πειραιώς και 'Αθηνών.

Εύχαριστούμεν τό κοινόν τής πρωτεύουσής πάσης,
καθώς και τό του Πειραιώς ξηράς τε και θαλάσσης
δι' όσην έπεδείξατο ήμιν εύχισθησίαν
δι' όσην έπεδείξαμεν ήμεις άνουσίαν.